

BIBELSK

TRO

6

/2017

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

26. årgang

www.bibelsk-tro.no

I dette nummeret:

- Maria - Herrens tjenerinne
- En julesalme av Martin Luther
- Israel i Bibelens lys

PÅ BIBELENS STIFTELSE GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), avd.leder Olav Stokka, tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg.

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland.

Rådet:

Pensjonert lastebilsjåfør Tor Landro, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, byggmester Bernhard Sunde, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, adjunkt Gunnar Holth, tidl. kretssekretær Erik Høiby, rektor Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Andre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 67,
4349 Bryne

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig
tidsskrift på evangelisk-
luthersk grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Dansk postgiro: 2509350
Dansk bankkonto:
9570 2509350

Svensk postgiro: 106 4551-3
Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Tlf: 51 68 90 31

*Redaksjonen er ansvarlig for
alt som kommer fram i leder-
spalten.*

*Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke
alle disse, men er ansvarlig
for at ikke noe bryter
med stiftelsens formål og
grunnlag. Unntak fra dette
kan være ytringer i klipp- og
leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Jarle Goa

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Maria - Herrens tjenerinne	
Leder. Av Eivind Gjerde	4
Et lys for hedningene	
Andakt. Av Olav Hermod Kydland	5
De fant og så ham	
Dikt. Av Axel Remme	7
Den nære Gud	
Guds ord og løfter. Av Axel Remme	7
En julesalme av Martin Luther	
Salme. Av Gunnar Holth	9
Alt dreier seg om Jesus	
Trossannhet. Av Claus L. Munk	11
Det skjedde i de dager	
Bibelforum Av Kjell Dahlene	12
Så underlig	
Dikt. Av Axel Remme	16
Barnet som kom til fall og oppreisning	
Fra troens slagmark Av Per Gustafsson	15
Verda sin Frelsar	
Bokklipp. Av Tomod Vågen.....	19
Det er Kristi godhet som frelser	
Bokklipp. Av H Bonar	19
Liv og overflod i Jesus	
Trossannhet. Av Hans Erik Nissen	20
Israel i Bibelens lys	
Søkelys på Israel! Av Per Haakonsen	20

***Det tona i ei midnattsstund
Eit herleg englekor.
Med gylne harper steig dei ned,
Med gledebod til jord.
Dei song om fred, dei song om fryd.
Om frelsa frå all trong.
Og verda hørde høgtidsstill
Den signa englesong.***

(Edmund H. Sears. Trygve Bjerkrheim 1963. Nr 624 i Sangboken.)

Maria - Herrens tjenerinne!

AV EIVIND GJERDE

”Og Maria sa: Min sjel opphøyer Herren, og min ånd fryder seg i Gud, min Frelser, fordi han har sett til sin tjenerinnes ringhet. For se, fra nå av skal alle slekter prise meg salig, fordi han har gjort store ting mot meg, han, den mektige, og hellig er hans navn. Hans miskunn er fra slekt til slekt over dem som frykter ham. Han gjorde storverk med sin arm, han spredte dem som var overmodige i sitt hjertes tanker. Han støtter mektige ned av deres troner og opphøyet de små. Hungrende mettet han med gode gaver, men rikfolk sendte han tomhendte bort. Han tok seg av Israel, sin tjener, for å komme i hu sin miskunn, - slik han hadde talt til våre fedre – mot Abraham og hans ætt, til evig tid.” (Luk 1, 46-55)

Søndag før palmesøndag får Maria bud fra engelen Gabriel at hun skulle føde Guds Sønn inn i verden. Denne teksten er kalt for Marias lovsang. Marias lovsang springer spontant fram etter et møte med sin slektning Elisabeth. Elisabeth og Sakarias skulle i sin alderdom bli foreldre til døperen Johannes. I sitt svangerskap hadde Elisabeth trukket seg tilbake i ensomhet. Etter at Maria har fått høre fra engelen Gabriel at hun skulle føde Guds Sønn til verden, og hadde underordnet seg dette veldige kallet i frivillig lydighet, drar hun og besøker Elisabeth. I det Maria kommer inn i huset til Sakarias og Maria og hilser på Elisabeth, skjer det noe underlig. Barnet i Elisabeths liv springer av fryd og Elisabeth blir fylt av Guds Ånd. Hun taler profetiske ord og velsigner Maria. Etter dette budskapet fra Elisabeth, som stadfester det veldige kallet Maria har fått, kommer hennes spontane lovsang. Marias lovsang er svar på Elisabeths budskap ved Den Hellige Ånd. Der Guds Ånd har makt, blir Herren lovprist. *”Herren bor blant Israels lovsanger”* (Salme 22,4). Marias lovsang faller i fire deler:

1. Maria priser Gud for hans nåde mot henne: v. 46-49.

Hvordan kan Maria uttrykke slike veldige ord som hennes lovsang virkelig er. Svaret er at en slik lovsang ikke kommer fra en knuget og ufri sjel, men fra et menneske som har fått en skyldfri og ren samvittighet. Fra et menneske som hadde fått tatt imot Guds nåde, kan det komme slik toner. Guds nåde hadde Maria fått tatt imot. Men det er ikke bare på grunn av nåden hun priser Herren. Det veldige kallet til å føde verdens Frelser inn i verden, hører uløselig med. Denne enestående tjenesten Maria får, vil bli til velsignelse for de mange og for Israelfolket.

Derfor vil hun opphøye Gud med sin sjel. Derfor fryder hennes ånd seg i Gud. Derfor kaller hun Herren sin Frelser. Derfor kunne hun si at Herren har sett til henne i hennes ringhet. Derfor kan hun nå si at fra nå av skal alle slekter prise henne salig.

2. Maria priser Gud som den hellige og den som er barmhjertig mot alle som frykter ham

Det er bare Gud som fullt ut er hellig i seg selv. Han er Gud. Den hellige majestet tåler ikke synd og må reagere med vrede mot den. Et sant møte med Gud som den hellige, virker alltid syndenød og erkjennelse av egen fortapthet på grunn av synd og vanhellighet. Samtidig rekker Gud sin frelse til den som står fortapt og med en lukket munn. Profeten Jesaja fikk høre: *”...din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet.”* (Jes 6,17). Maria visste at Gud er den hellige, men at Gud også er den som viser barmhjertighet mot dem som skjelver for Ham og som søker hans nåde.

3. Maria priser Guds makt og hvordan han tar seg av dem som ingenting er

Herren tar seg av den som ingenting er. De

overmodige sprer han. Bildet er hentet fra slagmarken. En slagen fiende sprer seg og flykter for seierherren. Guds fiender er alle dem som avviser ham og hans frelse og opphøyer seg selv. Det samme gjelder dem som setter sin lit til sin rikdom. "Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde" (Jak 4,6). Slik er Gud.

Maria har den rette selvoppfatning. Hun sier at Gud har sett til henne i hennes ringhet. Hun så sant på seg selv. Slike vil Herren ta seg av. Det at hun skulle få oppdraget med å føde verdens frelser inn i verden, var en nådens utvelgelse fra Herren. Slik ser Maria på dette. Herren valgte Maria for han ville det.

4. Maria priser Guds miskunn mot Israel i lys av løftene til Abraham

Den lykke og salighet som er blitt Maria til del, skal også nå Israelfolket. De tilhørte også de små og foraktede. Gud hadde ikke glemte det

folket han utvalgte seg. Gud er den trofaste. Herren utvalgte Israel for det var det minste av alle folk og fordi han elsket det (5 Mos 7,7). Gjennom Abraham og hans ætt skulle hele verden bli velsignet. Maria var en del av Guds plan for å velsigne hele verden. Maria skulle føde Jesus Kristus inn i verden. Han er nemlig den egentlige velsignelsen. Abrahams ætt gjelder dyppest sett ikke de mange, men én. Den ene er Kristus (Gal 3,16)!

Det nærmer seg jul! Vi minnes vår Frelser komme til jorden, hans fødsel i Betlehem, hans vandring mot kors og død, men også hans seierrike oppstandelse fra de døde! Han er Frelser min! Samtidig skal vi få prise Maria salig som var villig til å ta denne ufattelig store tjenesten på seg å føde Messias inn i verden. Maria er et lysende forbilde for alle som vil følge etter og tro på Ham som lot seg føde julenatt. □

Et lys for hedningene!

AV OLAV HERMOD KYDLAND

"Jeg, Herren, har kalt deg i rettferd og tatt deg ved hånden. Jeg vil verne deg og gjøre deg til en pakt for folket, til et lys for hedningene, for at du skal åpne blinde øyne, føre de bundne ut av fangehullet og føre dem som sitter i mørke ut av fengslet." (Jes 42,6-7)

Dette er løfte fra Israels Gud om å sende sin tjener, Messias, til denne verden. Denne tjener er Guds egen Sønn, som skulle komme til jord og bli kjød (menneske) i jomfru Marias liv. Han som alltid har vært til, skulle komme ned til vår jord for frelse både jøder og hedninger fra synden, døden og djevelen.

De troende i den gamle pakt så fram til at dette løfte fra Herren skulle bli oppfylt, noe som også hedningene skulle få del i. (1 Pet 1,10-12)

Messias skulle bli en pakt for folket (jødene) og til et lys for hedningene. Han skulle "åpne

blinde øyne". Det naturlige menneske er blindt overfor Guds rike. Det er ikke i stand til å se sin sanne stilling overfor en hellig Gud. Herren må åpenbare det for hjerte. Apostelen Paulus sier: "For denne verdens gud har forblindet de vantro sinn, så de ikke ser lyset fra evangeliet om Kristi herlighet, han som er Guds bilde." (2 Kor 4,4)

Det er ikke noen annen enn Den treenige Gud som kan åpne blindes øyne slik at de kan se sin synd og sanne stilling overfor Gud. Men enhver som tar imot Jesus Kristus, får sine øyner åpnet og får se hva vi er frelst i fra, og hva vi er frelst til.

Vi som lever i den nye pakts tid vet at Guds Sønn, Jesus Kristus, kom til verden i tidens fylde. Det gikk i oppfyllelse det Den allmektige Gud lovet ved sine profeter.

Herrens tjener, Messias, skulle også føre de budne ut av fangehullet og føre dem som sitter i mørke ut av fengslet. Av naturen er alle mennesker bundne av synden og lever i mørket. Ingen er i stand til å redde seg selv.

Tre mektige fiender kjemper om menneskene. Det er vår gamle syndige natur som kretser om seg selv, og ønsker å tilfredsstille sine egne lyster og begjær. For det andre så lever vi i en verden som ligger i det onde, og hvor folk fleste ikke bryr seg om Gud og evigheten, men er mer opptatt av alle materielle ting. Likedan er de også preget av tidsånden, det vil si sekulære tanker, ideologier, fremmede religioner og ny-religiøse tankesett.

I tillegg arbeider "denne verdens gud" på mange utpekulerte måter for at ikke noen skal tenke på Den treenige Gud, og tilskynder menneskene til å tilbe andre guder og å skape seg et paradys her på jord slik at de glemmer Guds paradys, det nye Jerusalem, der oppe hvor alt er fullkomment.

De vantrø menneskene er bundne og fanget av djevelen og er ikke i stand til å se sin sanne

stilling. Apostelen sier de er fanget av djevelen og må gjøre etter hans vilje.

Djevelen setter opp mange snarer for å få menneskene til å være tilfreds i synden. Men synden binder dem slik at de må fortsette å synde. Han ønsker å fange dem på forskjellige måter, og sette dem i fangehullet eller fengslet. Bare Jesus kan løse den enkelte og føre dem ut av fangehullet, ut i lyset hvor de kan se lyset.

På Golgata kors tok Jesus all verdens synd på seg og døde en stedfortredende død for alle mennesker. Dermed beseiret han djevelen som hadde dødens velde, og åpnet veien til himmelen som før hadde vært stengt.

Nå er det åpen adgang til Gud for den som tar imot Jesu fullkomne verk og blir frelst. Vi får opplyste øyne og gjenfødt til et nytt liv. Enhver som tar imot Jesus og blir døpt, blir ført ut av fangehullet, fridd ut av mørkets makt og blir satt over i Guds "elskede Sønnns rike." (Kol 1,13)

Gud være lovet for sin store miskunn og sitt salige budskap til verden! □

NY CD!

"Jeg takker deg, Herre!"
med sang av Torvald Kjetilstad

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

De fant og så ham

AV AXEL REMME

De kom langt fra det fjerne,
så kongetegn på himmelhvelv
og fulgte det så gjerne,
helt til de fant og så ham selv.

Enhver skal veien finne
som tar av sted på Ordets kall.
Det lys vil for dem skinne
og vise veien hvor de skal.

Så underlig en reise -
med denne leite- søker- trang,
som troens flagg lar heise
på himmelhåpets gylne stang.

Hans fødsel - største under,
viser frelsens redningsdåd.
Gir slekten nådestunder:
Håp og glede med Guds råd.

For alltid skal vi takke
og holde Kristi fødsel kjær.
La bøye ydmykt nakke,
si ”ære være”, Gud er nær!

Den nære Gud

AV AXEL REMME

Betraktning ut fra Joh. 1, 14:
”Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Og vi så hans herlighet, en herlighet som den en enbåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet.”

Julens budskap viser hvor nært Gud vil være menneskene. Det avslører at han ikke vil ha avstand, men nærvær. Han vil verken være langt borte eller utilgjengelig. Derfor kommer han til vår jord ved sin Sønn og tar *”bolig iblant oss”*. Så nær, så sammen med oss og med oss.

Gud hos mennesket som menneske. For at mennesket skal kunne få samfunn med ham. Denne høytidens budskap er bud om den nære Gud.

Ingen ulykke for oss er større enn at Gud blir borte! Det er det virkelige onde. Ikke bare fordi det blir fattig, tomt og uttrykt uten ham. Men enda mer fordi det blir ondt og håpløst. Uten Gud er vi uten framtid med håp.

Vi er skapt til å ha samfunn med ham, til å være ham nær og høre ham til. Skjer ikke det, er det viktigste i tilværet borte. Alle forsøk på å

erstatte sitt gudsbehov med den tilfredsstillende eiendom, arbeid og framgang gir, svikter. Jesus ga drastiske eksempler på slike bedrag å sette sin lit til det man eier. Skyves Gud bort fra livet, blir resultatet åndelig armod og fortapelsens gudsforlatthet. Det viste Jesus med beretningen om den rike bonden, som avslutter med ordene: *"Slik er det med den som samler seg skatter og ikke er rik i Gud."* (Luk 12,21). Brudd med Guds vilje og troen på Jesus Kristus, fører til totalt havari og fortapelse.

Hvor nær Gud vil være oss mennesket sies blant annet med dette bibelverset. Jesus kalles "Ordet" her i Johannes-prologen. Ordet uttrykker hva som bor i mennesket. Jesus uttrykker hva som bor i Gud. *"I ham er hele gudsfylden legemlig til stede."* (Kol 2,9). Jesus er det fullkomne, evige uttrykk av Guds vesen. Hebr 1,3 sier det slik: *"Han er avglansen av hans herlighet og avbildet av hans vesen, og han bærer alle ting ved sin krafts ord."*

Kristus ble menneske. *"Ordet ble kjød"*. Han ble legemliggjort, inkarnert. Ordet fikk en kropp, et legeme. Han ble menneske, fullt og helt. Kledd i vår skikkelse var han også sann Gud i verden.

Dette er Guds hemmelighet. Det mysterium vi ikke kan fatte, men må ha den klare troens bekjennelse om. Barnet i krybben i Betlehem, Kristus på korset på Golgata i Jerusalem, er Ordet fra Gud iblant oss. Skaperordet, frelsesordet. Han kom ikke for å skape en ny verden. Det hører framtiden til. Men han kom som Guds skaperord for å gjøre nye mennesker med sin frelsesgjerning og sitt *"evige livs ord"*. Han er Ordet fra Gud som skaper det det nevner. Det

viste han ved sine under og ved den underfulle frelse alle får som tar imot ham.

Hva Jesu herlighet bestod i sies her med ordene *"nåde og sannhet"*. (Ikke en sannhetsløs nåde, som verden vil ha!) Tre disipler hadde sett hans herlighet på forklarelsens berg. Alle hadde sett den i hans gjerninger og under, i hans omsorg, medlidenhet og barmhjertighet, og i hans vilje til å ofre alt. Det strålte av hans liv og ord.

Men apostelen Johannes samlet det hele i disse to ord: nåde og sannhet. Alt Jesus var og gjorde, ga og stod for, angikk disse grunnleggende bibelske begrep. Begge deler kjennetegnet ham og skinte fra hans person og vesen. Det preget hans skikkelse. Ikke bare som en svak anelse eller et sjeldent uttrykk, men som et konstant tegn og en veldig mengde. *"Full av nåde og sannhet."* Han var rik på nåde, men gikk aldri på akkord med sannheten.

Det gjelder også for oss, at *"hans herlighet"* blir sett. Den er ikke skjult, men åpenbart. Derfor kunne de første øyevitnene, si: *"Vi så hans herlighet"*.

Troens erfaring gir oss blick av Jesu herlighet. Den er ikke noen slags jordisk glans, men den herlighet som han hadde *"fra sin Far"*. En herlighet som består av den uoppløselige forening av *"nåde og sannhet"*. Det ufortjente og det eviggyldige.

Jesus sa til sine: *"Salige er de øynene som ser det dere ser!"* (Luk 10,23). Ser ham som høytidsordet vitner om, er nær, nådig og sann. □

Bibelsamling på Audnastrand leirsted

11.-15. juli 2018 blir det bibelsamling på Audnastrand

Talere: Gunnar Holth og Oddvar Dahl

Program og flere opplysninger i nr 3/2018 av Bibelsk Tro.

Info/påmelding: Dagfinn Natland, tlf 5279 9807 / 951 29 320, e-mail: dnatland@frisurf.no eller til Olav Hermod Kydland, tlf 5143 4457 / 918 60 275, e-mail: olav.kydland@lyse.net

En julesalme av Martin Luther

AV GUNNAR HOLTH

Vi er fortsatt i jubileumsåret. 500 år har gått siden Martin Luther slo opp sine 95 teser på døren til slottskirken i Wittenberg. Forrige nummer av Bibelsk Tro inneholdt bl.a. en artikkel om Luther som salmedikter. Dette er et stort, omfattende og oppbyggelig emne.

Nå nærmer vi oss julehøytiden og fortsetter litt langs dette sporet.

Luther har skrevet fire julesalmer. Av disse er særlig to kjent hos oss. Men disse to synges sjelden og er dermed kanskje mindre kjent etter hvert.

Den ene er “Du være lovet Jesus Krist”. Denne salmen har den fremstående tyske lutherske kirkehistorikeren og professoren Hermann Sasse kalt for “Kristenhetens mektigste julesalme”.

Vi skal imidlertid si litt om den neste av Luthers julesalmer: “Fra himlen høyt jeg kommer her”.

I likhet med den første er også denne oversatt med dyktig og sikker hånd av Landstad.

Luther var glad i heimen og i barna. Der var mye sang og musikk. Luther selv spilte både fløyte og lutt, og likte å synge. Det samme gjorde barna. De var som andre barn, og likte å leke og synge – særlig i julen. Men på den tiden var det smått med julesalmer for de voksne og ingenting for barna. Det var derfor Luther en julaften skrev “en barnesalme til Kristi jul 1535”.

Også barna måtte få være med å synge juleevangeliet.

Bech Jensen gir oss noen detaljer om det som skjedde da denne salmen ble “født”.

Forfatter/professor Filip Melancton og komponist/kantor Johan Walter var begge nære venner av Luther. De var sammen med familien denne kvelden. Da var det Melancton kom med dette sukket: “Vi eier jo ingen julesalme på tysk!”

Jensen skriver: -I Luthers øyne lyste det en stille og hemmelighetsfull glede, idet han sa:

“Nå, la meg så sørge for å få fram en tysk

julesalme”. Han satt en stund ettertenksom og stille.

Så gikk han inn i sitt studieværelse. Etter kort tid kom han tilbake, tok sin lutt og sang med vakker, hjertevinnende stemme: “Fra himlen høyt jeg kommer her”.

Dypt grepet lyttet de som var til stede til sangen. Johan Walter trykket hjertelig Luthers hånd:

“Det var godt, kjære venn. Her har du gitt alle kristne en kostbar julegave. Jeg er viss på at denne sangen vil bli lært og sunget lenge etter at våre bein er blitt til støv”. “Gud give det!” svarte Luther.

Denne salmen viser oss hvordan Luther feiret jul i heimen sin. Julaften, når alle var samlet, kom en mann inn, utkledd som en engel, og sang de fem første vers av salmen. Han bærer frem et godt budskap (se teksten). Engelen oppfordrer barna å følge med til Betlehem. Barna bestemmer seg for å ta i vei. (Kom, la oss vandre glad i sinn.)

En stund etter er barna ved krybben og synger med jublende glede:

“Du edle gjest, velkommen vær!”

I Betlehem var det ikke rom noen steder for ei vugge å legge Jesus-barnet i. Men Luthers barn har plass til ham: “Å, hjertens kjære Jesus Krist, gjør deg en vugge i mitt bryst!” (Lars Aanestad i “Concordia”).

La meg nevne at denne salmen, sammen med Du være lovet, Jesus Krist, er med blant julekoralene i Bachs juleoratorium. Dette mektige musikkverket består av seks individuelle kantater som er bestemt for hver helligdag i julehøytiden. Koralen “Fra himlen høyt” synges tre ganger, hver gang til forskjellige vers fra denne nydelige Luther-salmen og med forskjellig harmonisering som stiller melodien i forskjellig belysning.

Salmen hadde opprinnelig 15 vers. Mange salmebøker fra nyere tid, også tyske, har kortet kraftig inn på salmen. Det var nok nødvendig.

Også revisjoner har bidratt positivt. Salmen siteres her på bokmål slik den står i “Norsk Salmebok”:

Engelen:

Fra himlen høyt jeg kommer her
med hilsen både god og kjær,
det glade budskap om Guds fred,
det bringer jeg til jorden ned.

Et lite barn er født på jord.
En utvalgt jomfru er hans mor.
Her ligger han så fin, så kjær,
han deres fryd og frelse er.

Det er den Herre Krist, vår Gud,
som fra all nød frir dere ut.
Han er en Frelser ved Guds Ånd
som løser alle syndens bånd.

Han bringer dere salighet,
den som Gud Fader har beredt:
At dere skal til evig tid
ha liv med oss i himlen blid.

Gi nøye akt på dette tegn:
I krybben svøpt, i stallens hegn,
der finner dere barnet lagt
som bærer verden med sin makt.

Menigheten:

Kom, la oss vandre glad i sinn
med hyrdene til barnet inn,
og knele der, med takk og bønn,
for ham som er Guds egen Sønn!

Du edle gjest, velkommen vær!
For syndres skyld du kommet er.
Så fattig kom du hit til meg –
Jeg aldri nok kan takke deg!

O Herre, verdens skaper god,
hvor fattig du deg føde lot!
Hvor ydmyk lot du deg bli lagt
i stall og krybbe, uten prakt!

Men slik har det behaget deg
den sannhet å forkynne meg
at alt hva verden stoler på,
det er for deg som halm og strå.

Å, hjertens kjære Jesus Krist,
gjør deg en vugge i mitt bryst!
Kom, hvil deg i mitt hjertes skrin,
og gi meg del i nåden din!

Vær lovet, Gud, som gaven god,
din egen Sønn, oss sende lot!
Hør, gleden gjennom himlen går,
Guds engler hilser oss: Godt år!

Alt dreier seg om Jesus

AV CLAUD L. MUNK

Tell stjerne, hvis du kan! (Tanker ut fra Kol 1)

Det er fascinerende å beskjeftige seg med astronomi, iaktta det ufattelige universet med dets utallige galakser med milliarder av stjerner i hver av dem. Tiden vi lever i gir oss gode muligheter til det med den avanserte teknikken som er til rådighet. Og så er det faktisk bibelsk også! Vi oppfordres også flere steder i Bibelen til ikke å dyrke stjernene, men til å legge merke til dem, og eventuelt til å telle dem. Det siste ble Abraham oppfordret til av Gud selv (1 Mos 15). Kong David var også opptatt av å se på stjernene. *"Når jeg ser din himmel, dine fingrers verk, månen og stjernene som du har satt der –"* (Sal 8,4). Profeten Jesaja sier det slik i kapittel 40, 26: *"Løft øynene mot det høye og se: Hvem har skapt alt dette?"*

Hva blir resultatet når vi studerer stjernehimmelen?

Jo, vi ser hvor overveldende skaperverket er, og dermed hvilken mektig Skaper som står bak, og hvor små vi mennesker er. David utbryter *"... hva er da et menneske at du kommer ham i hu, en menneskesønn, at du ser til ham!"* (Sal 8,5) Ja, dette er det all grunn til å spørre om! Tenk at Gud ser oss, vi som er som "et støvknagg i en solstråle", slik en dikter har uttrykt det. Det er det mest overraskende og underfulle ved å være menneske, og det gir oss en posisjon uten like.

Men i oss selv er vi små, ja, støv. Denne opplevelsen av at vi er så små har vi bruk for slik at vi ikke skal bli ofre for vårt medfødte religiøse hovmod.

En sjelsesørgerisk nødvendighet

Men det er også en annen grunn til at det er godt, at vi blir bevisste om skaperverkets storhet. Vi blir dessverre så lett opptatt av alt i rundt oss slik at vi får en liten Gud og en svært liten Jesus.

Det er det klassiske problemet som vi kan se hos kristne til alle tider. For eksempel hadde Paulus mye å takke Gud for da han tenkte på de kristne i Kolossæ? På tross av det var det noe galt der. Slik ville noen av dem avsløre *"Guddommens fylde"* ved å fordype seg i egne syner.

Resultatet var at Jesus ble skjøvet i bakgrunnen. Det samme kan skje for oss. Vi blir opptatt av noe som er kjekt og spennende, av penger, komfort, nytelse og opplevelser, eller av noe trist og truende. Og Jesus blir mindre og mindre for oss. Så tar synden og egoismen overhånd, og vi skammer oss over Jesus.

Hva behøver vi da?

Jo, vi trenger på nytt å få fokuset rettet mot Jesus! Å få se at alt i virkeligheten dreier seg om ham!

Det forunderlige er at det nye synet på Jesus kan vi få ved å gå veien om skaperverket og se sammenhengen mellom det og Jesus.

Det er nettopp det Paulus fokuserer på overfor de kristne i Kolossæ. Han skriver slik om Jesus: *"Han er et bilde av den usynlige Gud, den førstefødte framfor enhver skapning. For i ham er alt blitt skapt, i himmelen og på jorden, det synlige og det usynlige, enten det er troner eller herredømmer eller makter eller myndigheter. Alt er det skapt ved ham og til ham. Han er før alle ting, og alt består ved ham."* (Kol 1, 13-16)

I, ved og til Jesus

Da Gud i begynnelsen skapte himmel og jord, så skjedde det både i Jesus og ved Jesus. Evangelisten Johannes fastslår at: *"Alt er blitt til ved ham, og uten ham er ikke noe blitt til av alt som er blitt til"*. (Joh 1,3). Tenk at selv det minste sandkornet er altså blitt til på grunn av Jesus og hans skaperkraft!

Det er også Jesus som er den indirekte årsaken til at hele universet med sol, måne og

utallige galakser følger sine baner. Vi leste i Joh 1,3 at ”alt er blitt til ved ham”. Det gjelder også spiralgalaksen Andromeda som anslås rummer ti billioner stjerner. Og det er bare en av utallige galakser, blant annet vår egen galakse Melkeveien, som anslås å romme 400 milliarder stjerner! Alle består på grunn av Jesus! Er det ikke både herlig og betryggende?

Hebreerbrevets forfatter vektlegger det samme: ”Og: Du, Herre, la i begynnelsen jordens grunnvoll, og himlene er dine hendes verk. De går til grunne, men du forblir...”. (1, 10-11)

Når Jesus fra Nasaret har så ufattelig stor betydning i skaperverket så må det at han ofret seg selv på korset, også ha en ubeskrivelig stor betydning, til frelse for deg og meg.

Alt er også skapt til Jesus. Det vil si at alt har sitt formål i ham. Du er med andre ord skapt for å tilhøre Jesus og leve sammen med ham. Derfor er det også bare i fellesskap med ham at du finner livets mening og innhold. Ja, det sanne livet er i virkeligheten å etterfølge Jesus og leve nær ham.

Jesus skal være den første

Hva er hensikten med alt dette? Jo, skriver Paulus: ”...for at han i alt skal være den fremste”. (Kol 1, 18)

Det er godt at Jesus skal være den første i alle ting, og dermed også den første i ditt og mitt liv. Dette er den store gaven fra Gud, og den store gleden. For i det ligger at den første i ditt liv, den første hver morgen, den første alltid og på alle måter, er ham som alt er skapt i, ved og til og som rommer hele guddomsfylden. Det er Jesus fra Nasaret. ”I ham er alle visdommens og kunnskapens skatter skjult til stede”. (Kol 2,3). Ham, som ved Gud og ved hans blod på korset har forsonet alt ved seg og dermed også deg.

Da kan du være både frimodig, trygg og glad. For den første i ditt liv er ikke deg og din synd, men Jesus, som er universets skaper oppholder, nå i all framtid.

Det er Guds beslutning, og slik skal det være. La oss bøye oss for det med glede og takk!

(Oversatt fra dansk) □

Det skjedde i de dager

AV KJELL DAHLENE

”Og det skjedde i de dager at det gikk ut et bud fra keiser Augustus at all verden skulle skrives inn i manntall”. (Luk 2,1)

Slik blir historiens største og mest enestående begivenhet innledet. Den er ikke hentet inn fra mytologienes eller eventyrenes verden, men klart plassert inn i historiens virkelighet. Gud selv trådte inn i vår historie. Han som selv har skapt og oppholder alt, er historiens Herre og ser enden fra begynnelsen. Han ble selv et menneske og ble en del av historien. Jesus Kristus, Guds Sønn og menneskesønnen, gjorde sin entré i denne vår verden.

Den ble stadfestet av dem som han kalte til sine vitner.

”For det var ikke kløktig uttenkte eventyr vi fulgte, da vi kunngjorde dere vår Herre Jesu

Kristi makt og gjenkomst, men vi hadde vært øyenvitner til hans storhet.” (2 Pet 1,16)

” for at du skal lære å kjenne hvor pålitelige de lærdommene er som du er blitt undervist i”. (Luk 1,4)

Det skjedde da Jesus ble født i denne vår verdens sentrum. I det land som skaperen selv hadde satt sin finger på og tegnet dets grenser. Det land som han hadde betrodd det folk han selv hadde utvalgt. Noen vil i dag kalle det en

avkrok, men intet land har til de grader Guds oppmerksomhet.

"Kongen kjenner til disse tingene, og til ham taler jeg også frimodig. For jeg kan ikke tro at noe av dette er ukjent for ham, det er jo ikke skjedd i en avkrok". (Apg 26,26)

Det skjedde da Romerrikets mektige keiser måtte tjene Guds råd som var fattet i evighet. Han trodde han tjente seg selv, men han var tjener for et lite barn, himmelens kongesønn. I likhet med mektige konger før ham, var han en brikke i Guds hånd. Her kan vi tenke på Kyros, Ahasverus og Artaxerxes. Herrens finger rørte ved dem og lot dem utføre hans tanker.

Romerrikets keiser førte Maria og Josef til Betlehem for å oppfylle hva han hadde talt gjennom profeten Mika. Han brukte en verdslig keiser nettopp fordi han som skulle fødes, Jesus, Guds sønn, hadde sin gjerning for alle folk og nasjoner. Israels land og folk var utgangspunktet, men Guds frelsesvilje gjaldt hele verden.

Det skjedde da denne verdens tids-ur slo de avgjørende slag. Bibelen kaller det tidens fylde. Da hadde historiens Gud lagt alt til rette. Israel hadde fått forløperen, døperen Johannes som kalte folket til omvendelse og tro. Han vendte folkets oppmerksomhet mot ham som skulle komme til sitt folk. I verden var det lagt til rette med gode forbindelser mellom folkene. Språklig hadde de noen få dominerende språk. Gresk ble det språket som brakte evangeliet ut blant folkene. De skulle høre og tro.

Det skjedde i Betlehem. Det hadde profeten forutsagt. En liten by ikke langt fra Jerusalem. Men som likevel hadde Guds øye rettet mot seg. Den er omtalt førti ganger i Det gamle testamente. Byens navn betyr Brødhuset, og det er et profetisk budskap i dette at det skjedde nettopp i Betlehem. Jesus knytter nettopp sin gjerning til dette.

"For Guds brød er det som kommer ned fra himmelen og gir verden liv". (Joh 6,33) "Jeg er livets brød. Deres fedre åt manna i ørkenen og døde. Dette er brødet som kommer ned fra himmelen, for at en skal ete av det og ikke dø. Jeg er det levende brødet som er kommet ned fra

himmelen. Om noen eter av dette brødet, skal han leve i evighet. Og det brødet som jeg vil gi, er mitt kjød, som jeg vil gi for verdens liv." (Joh 6,48-51)

Ikke underlig at mangt et kristent forsamlingslokale fikk navnet Betlehem. Jesus er oppfyllelsen av brødhuset. Her blir Ordet forvaltet som er brød for verden og kan gi verden liv, det evige liv. Det levende brød blir gitt rikelig av ham som er Livets brød.

"Og Gud er mektig til å gi dere all nåde i rikelig mål, for at dere alltid og i alle ting kan ha alt det dere trenger til, og ha overflod til all god gjerning". (2 Kor 9,8)

Det skjedde i Betlehem fordi han skulle være bærer av Davids evige kongedømme. Han ble født inn i Davids ætt og var dermed født til konge.

"Se, du skal bli med barn og føde en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus. Han skal være stor og kalles Den Høyestes Sønn. Gud Herren skal gi ham hans far Davids trone, og han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og det skal ikke være ende på hans kongedømme". (Luk 1,31-33).

Som konge har han makt til å regjere. Kristi kongedømme gir spesielle løfter til Israel, men han understreker også at hans rike er annerledes enn alle andre riker. (Joh 18,36). I dette riket hersker han med nåden og sannheten. (Joh 1,17). Frelse er hans rikes banner. De som fylker seg under hans banner, er de som har fått sine synder tilgitt.

Det skjedde for vår skyld. Over alt som skjedde fra krybbe til grav, fra den tomme grav til setet ved Faderens høyre hånd, står det med ildskrift: For vår skyld. Alt han var og gjorde, hadde dette fortegn. For hvert skritt som Jesus tok og hver gjerning han gjorde, kan jeg si til mitt hjerte: Det skjedde for min skyld. Det så profeten hundrevis av år før det skjedde.

"Vi for alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei. Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham". (Jes 53,6)

"Ved trengsel og ved dom ble han revet bort. Men hvem tenkte i hans tid at når han ble

utryddet av de levendes land, så var det for mitt folks misgjernings skyld plagen traff ham?” (Jes 53,8)

Når det går opp for et menneske at Jesu liv og gjerning fra begynnelse til slutt, gjelder for dem, står en i undring. Har Gud virkelig elsket meg så høyt? Så kommer Guds ord med så klart et svar og skaper den største glede og takknemlighet.

”For dere kjenner vår Herre Jesu Kristi nåde, at han for deres skyld ble fattig da han var rik, for at dere ved hans fattigdom skulle bli rike”. (2 Kor 8,9)

”For alt dette skjer for deres skyld, for at nåden må bli rik og virke rikelig takksigelse fra så mange flere, til Guds ære”. (2Kor 4,15) □

Så underlig

AV AXEL REMME

Så underlig hans nærværs tegn,
gjentatte anings vink fornemmes
i vårt tilværets ringe hegn,
lar noe usett sinnet stemmes.
Tenk i det enkle, lille bo,
fornyes stadig håp og tro.

Så virkelig, dog skjult og dulgt
erfares, sannes og forunnes
den glede stadig å bli fulgt
med god påminning som forkynnes.
For både med og uten ord,
Gud dekker på sitt nådebord.

Så inderlig fortrolig han
sitt samfunn lar oss få og lære.
Den Herre Jesus, Gud og mann,
lar åpenbaring til oss bære.
Da skjer det stadig klart og stort,
hans pakt blir atter her kunngjort.

Så håpefullt det han har sagt
om frelse, evig liv og seier.
Vår sikkerhet er hans ”fullbrakt”,
det mer enn noe annet veier.
Og Jesus nok til frelse er
for hver som tror og får ham kjær.

Bestill Bibelsk Tro for 2018
og få nr 5 og 6 for 2017, samt
CD-en ”Himmellengt” med
sanger av Olav Fjermedal.

HEFTE

”Frafall” av Claus L. Munk
Minimumspris: kr 20,- per hefte + porto

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31).

Barnet som kom til fall og oppreisning (Luk 2,34)

AV PER GUSTAFSSON

I ethvert møte med et lite, nyfødt barn kan vi stille spørsmålet: Hva skal det bli av dette barnet? Det kan bli mange spekulasjoner og ønskedrømmer. Det eneste vi vet sikkert, er at også det nylig fødte barnet må dø en dag slik som oss andre.

Men han skulle dø, som Guds ord hadde forutsagt. Som vår Frelsermann.

Den gamle Simeons favntak om barnet Jesus og hvordan den gamle, vendt mot Herren ved blikket på dette barnet, utbrytter: *”for mine øyne har sett din frelse, som du har beredt for alle folks åsyn”* (Luk 2,31-32?), er Skriftens entydige vitnesbyrd om Guds evige rådslutning for vår frelse fra evig død til evig liv. Åpenbart for Simeon. Men hvem spør nå etter en slik frelse, som de gamle i Israel som ventet på Israels trøst?

Simeon vitner i samme stund om at denne Jesus er *”satt til fall og oppreisning for mange i Israel, og til et tegn som blir motsagt”* (Luk 2,34). Ja, av hele den menneskeslekt som ble Guds fiender, da djevelen bedro våre felles foreldre Adam og Eva. Alle mennesker er siden den tid etter vår falne natur slike ”Guds motarbeidere”. Derfor er du og jeg verd fordømmelse. Ingen av oss er uten videre hungrende etter Guds nåde og frelse. Motsigelsen fortsetter med uforminsket styrke, ja, øker mot tidens ende. Samtidig pågår en Herrens egen innsamling av tilgitte syndere til den himmelske låven: *”Men alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn”* (Joh 1,12). Disse som ble ”nådehungrende” syndere og tok Jesus i favn da han ble åpenbart for dem. Deres motstand mot Herren var nedbrutt. Derfor omfavnet de Guds nåde, gitt i Kristus. Ett barn, ett kors, en gjenløsning. En Herre.

Herrens budskap til oss, som lever på den skjelvende og angsttyngede jorden i 2017 gis det i Skriften beskjed om Den enbårne Sønnens

enestående verk. Hver og en som tror istemmer i den nedenforstående salmen:

”Vore ej det barnet fött,
Förtappat bleve då allt kött,
Nu frälsning bjuds åt alla.”

Uten denne trosbekjennelsen og misjonsånden ville det ikke finnes noen kristendom på jorden. Julesalmen fra 1300-tallet, oversatt i 1530 av den svenske reformatoren Olaus Petri (nr 60 i den svenske salmeboken fra 1937) slår først og fremst i to retninger. Dels mot den moderne, skamløse gudløsheten, en variant av det gamle hedenskapet, som lever uten Kristus, uten håp og uten den sanne Gud i verden. Dels mot den forfinede kulturkristendom som er en forfalsking, fordi den lyser med et vakkert skall (”kjærlighet” og ”fine klær”) men avskyr den inntrengende prekenen som sier at kjernen Jesus må ”etes” gjennom omvendelse og tro til liv (se Joh 6,53, der Jesus taler om troen som et åndelig måltid.)

Kulturkristendommen med dens overfladiskhet og vekslende menneskeforordninger er kristendommens rake motsetning, for i kulturkristendommen er nåtidens barnets ideer om hva kirke og kjærlighet er, men ikke barnet Jesus, den korsfestede, i sentrum. Hva sier Herren om alt dette? La oss overveie det under ledelse av de ovenfor siterte salmelinjene.

Vore ej det Barnet fött...

HERRENS sendebud fra det høye til hyrdene om natten og lovsangen fra den himmelske hærs-karen, opplyser selv nåtidens villfarne vandrere. Et barn er født, som er til Guds velbehag nå når alle andre har blitt fordervet. Ære være Gud i det høyeste! ”Vennlig over jorden skinner, strålen av ett himmelsk håp”. Men rekker trompetstøtene fra Ordet ned i det jordiske mørket i dag, der filosofene trives og gudløshetens avguder formørker? Har noen sjel

ennå glede av den himmelske beskjeden: *"I dag er det født dere en frelser, – i Davids stad"*. I Betlehem, Efrata. (Mik 5,1). Bokstavlig på akkurat den plassen som var forutsagt i det profetiske ordet. Og like bokstavlig: Ved en jomfru, skulle Sønnen fødes. Denne, kvinnens sæd (entall) som skulle knuse ormens hode, er Kristus. (Gal 4,4). Den av Herren selv gitte Immanuel, *"Gud med oss"*. Ingen annen er oss gitt enn det barnet. Han er fra evighet - men *"Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss"*, "for å kunne ses av alle folk". Først med ytre øyne i det lille folket ved Middelhavet, de fortapte fårene av Israels hus, siden med troens øyne av alle andre (Jes 66,18). Det skal skje inntil den tid Han synlig kommer tilbake på himmelens skyer og skal dømme etter hvordan han gjennom Guds ords preken ble mottatt.

Barnet i krybben i Betlehem var som en av oss, dog uten synd. Men for vår skyld ble han gjort til synd. Det finns ikke noe annet barn å få nåde og velsignelse fra. For Han er den som drøyt 30 år senere, som voksen mann, ble fastspikret på korset utenfor Jerusalems bymur. Han alene framskaffet fred med Gud for oss, gjennom offerblodet, Guds eget blod. (Apg 20,28). Det har skjedd en gang for alle, og for alle mennesker.

Simeon sier at han kan fare herfra i fred etter å ha sett akkurat dette barnet. Han, som var gammel, hadde sett mange andre barn, men ikke noe som dette. "Vore ej det Barnet fött" var vi uten mulighet til inngang i Guds rike. Ser du dette, som Simeon fikk se?

Mange mennesker tenker seg en inngang i himmelen uten ham. "Barna er vår framtid" står det i en svensk gudstjenesteordning. Men en framtid bygd på våre barn finnes ikke. "Vore ej det barnet fött förtappat vore då allt kött". Men mennesker er gjenstridige vesener. Vi prøver å finne andre utveier og innganger enn de Gud har forberedt. Allerede hans fødsel i Betlehem, der han ikke fikk plass i herberget, gir signal om hvor motvillige mennesker er til å ta imot *"din frelse som du har beredt for alle folks åsyn"*. Og hvordan gikk det med profetene som gikk

foran for å skaffe Herren et beredt folk? Stadig motstand mot Herrens sendebud.

Til dette barnet må mennesker selv i julen 2017 forholde seg til. Til fall og oppreising. Støtte seg på klippen - bli lagt på den. Så sier Herren. Enten i knefall som de forskrekte hyrdene på Betlehems marker, eller i fastholdt gjenstridighet og verdslig visdom som så mange av nåtidens "hyrder" og skriftlærte. Det tredje alternativet, likgegyldighet og lunkenhet, er det store flertallets måte å forholde seg på. Men det skjulte fiendskapet er ikke bedre enn det åpne.

Kristenheten er i virkeligheten en liten hjord på jorden. Samme budskap som møtte sauehyrdene: *"frykt ikke"*, høres senere i hyrdens ord til sine første disipler *"Frykt ikke du lille hjord, for det har behaget deres Far å gi dere riket."* (Luk 12,32). Og nå gis det til oss ved Ordets preken og gjennom mottakelse i hjerterommet (Åndens verk) av dette barn og med alt det dette barnet fullførte da han kom til verden for å frelse syndere. Det første som omtales er et under: Benådning av dødsdømte i Kristus. Det andre som skjer, Åndens verk, er også et under. Ny fødsel gjennom troen på ham som benåder syndere. Ikke noe av dette kan vi

frembringe selv. *"Et menneske kan ikke få noe, om det ikke blir gitt ham fra himmelen"*. (Joh 3,27).

Det er lenge siden Bibelens bøker ble skrevet. De bibelske skribentene kunne intet ta. Alt ble gitt dem ovenfra. Det er også lenge siden julesalmens ord ble forfattet. I samme ånd. Vi lever i en tid når Skriftenes profetiske forutsigelser og salmens innhold, anses uaktuelt. Ja, upassende blant de lærde, til å bli bokstavlig viderefremmet til "moderne mennesker". De liberale og de falske lærerne innen kristenheten har feiret triumfer. Sannhetsgehalten er ikke lengre betydningsfull for romantikerne rundt julekrybben.

Dagens forvirring og de svermeriske utsvevningene, dessverre også i kristne sammenhenger, gir oss derfor stor grunn til å gjengi grunnfakta om oss mennesker og den Guds frelsesmeddelelse som er bundet til dette ene barnet. Alle mennesker er berørt av dette barns

ankomst, enten de vil eller ikke. Om dette gir Guds ord klar besked. ”Vore ej det Barnet fött...”

...Förtaptat bleve då allt kött...

Fortapt! Uroes dagens kristenhet av denne tilstand slik som våre fedre i kristenheten hadde så store bekymringer med, at de fikk frelsesbekymringer? 1300-tallssalmen gir melding om at den ”mørke middelalderen” i en viss mening var betydelig mer opplyst enn vår i visse henseender. Tilsvarende gjelder den tid da våre reformatoriske fedre var virksomme og ”helvetet stod åpent” (Luther). På samme måte i den tiden da vekkelsbevegelsene virket til fortsatt frykt for fordømmelsen og helvetet, og mange ble berørt av den bibelsk skremmende realismen angående ”alt kjøtts forderv” i brede lag av folket.

Ennå kan man lese i en vanlig svensk oppslagsbok under ordet fortapt: å være ubehjelpelig fortapt/bortkommet for Guds rike. Ubhjelpelig fortapt. Ubhjelpelig. Så sant, men lyder det slik i dagens kristenhet? Porten til himmelen ble åpnet gjennom barnets ankomst og blodige forsoningsgjerning for oss alle da Seieren ble vunnet, men helvetets gap ble ikke stengt. Derfor kommer det på dommens dag til å skje en transport dit. Og en stengt utgang derfra. Det virkelig skremmende innen dagens kristenhet er at så få lar seg skremmes av risikoen for fortapelsen.

Flykt til Jesus, er ett gammelt uttrykk. Og i det uttrykket ligger jo også ”flykt fra helvetet”. Men hvor flykter den som ikke er under en alvorlig trussel? Trolig blir det ingen flukt i det hele tatt ettersom det ”går sikkert bra likevel...”. En svensk prestemann og predikant av det nå nærmest utryddede slaget, sa følgende i et foredrag i 1982: ”Hvor taust er det ikke om denne fryktelige sannheten om fortapelsen! Det passer seg ikke å tale om den i vår moderne tid. Og man må ikke skremme folk, mener man. Jo, vi behøver bestemt å skremmes opp alle sammen, både kirkelige og ikke-kirkelige, slik at vi begynner å ta det på virkelig alvor, det som gjelder sjelens evige frelse”.

De liberale innen kristenheten har vært djevelens våpendragere gjennom tiltaket med å markedsføre det de kalte ”Jesu enkle lære” (en forvansking av kristendommen med kulturell tilpassning og innenforverdlig retning) samtidig med forbigåelsen av Skriftens alt avgjørende lære om frelse eller fortapelse. Saken som alt dreier seg om i Guds Hellige Skrift er den om et menneske skal bli evig frelst eller evig ubehjelpelig fortapt. Å bli evig og ubhjelpelig fortapt krever ingenting. Bare fortsatt åndelig søvn og lytting til de åndelige voggevisene som kulturkristendommens prester, prestinner og liberale har forfattet. Det er en falsk trøst i disse voggevisene. Den gamle Simeon, som ventet på Israels trøst, utbryter: ”*mine øyne har sett din frelse*”. Det eneste håpet, det eneste barnet. Sett med egne øyne. Våkent. Når Luther hadde sett helvetet åpent og siden ved Åndens verk fikk erfare de åpnete øynenes under, blir forklaringen til den andre trosartikkelen til:

”Jeg tror at Jesus Kristus, - han som er sann Gud, født av Faderen fra evighet, og sant menneske, født av jomfru Maria, - er min Herre, som har gjenløst meg, fortapte og fordømte menneske, kjøpt meg fri og frelst meg fra alle synder og fra dødens og djevelens makt, - ikke med gull eller sølv, men med sitt hellige, dyre blod og sin uskyldige lidelse og død, - For at jeg skal være hans egen...” Han som her beskrives er Israels trøst. Og du legger vel merke til at Han har kommet til et fortapt og fordømt menneske. Det er den personlige nøden som medfører en slik glede over barnet som ble født og som med sitt blod ”kom imellom” i fortapelsens virkelighet. Det er slike som har bruk for synderes Frelser. - Men Han er gitt til alle, for Herren vil at alle mennesker skal bli frelst. Hans tilbud står fremdeles ved lag.

Nu frälsning bjuds åt alla

”Jesus er Gaven gitt til jorden. Gud denne gaven til syndere gir” står det i en gammel søndagsskolesang. En sang for barn om barnet Jesus. Men den kan ikke synges med hjertet

av dem som mener at de ikke behøver frelse. De kan ikke akseptere dens innhold. Sangen avsluttes: "Frälsning och liv uti Honom vi fått". Det utelukker at mennesket duger i seg selv. Det du og jeg duger til er å frelses – av nåde. Hvem er den til for? De avkledte og nakne.

Under Nu frälsning bjuds åt alla. Hvem er de som trenger frelse? Alle uten unntak. Hvem tar imot Frelsen i Kristus alene? Det skjer, sørgelig nok, ikke med alle som ble gjenløst med betalingen på den store forsoningsdagen og i livstiden fikk tilbudet. Hva er årsaken til det? De ble ikke avkledde og sørgende syndere innfor Gud. Fordømmelsesverdige og uten håp om evig salighet, verdt å forkastes bort fra Guds ansikt "om du skulle så döma mig som mina synder har förtjenat." Ordene er hentet fra den ovenfornevnte svenske reformatoren Olaus Petri syndsbekjennelse, som det er grunn til å gjenoppta. Hva merker man særskilt? Jo, at det er en synder innfor den hellige Gud. Denne syndsbekjennelsen er kommet fra en som er i "dødens syndeland". Nå bydes frelse til alle, særskilt til hver og en

som befinner seg i dødens syndeland og mener seg å være verd å forkastes fra Guds ansikt. Det finnes ikke noen meritter du og jeg har å komme med innfor Gud. Men salig er den som tar sin tilflukt til Ham som prises med englesangen: "Ære være Gud i det høyeste og fred på jorden!"

I en mørk verden der man pleier å tale om at det ikke finnes noen rette svar på tilværelsens gåter, men søkingen og forskingen bare fortsetter og fortsetter, har vi fått et både rett og fullkomment svar - ovenifra. Det rette og fullkomne svaret fra Herren er hva Han har gjort i Kristus og nå tilbyr oss fordømmelsesverdige menneskebarn: Syndenes forlatelse, liv og salighet. Så blir barnet til oppreising av en synder som sammen med andre likesinnede, kan stemme i i fortsettelsen på de innledende verselinjene:

**Pris vare dig, o Jesu Krist!
Du är vårt enda hopp förvisst;
Vi för din fot nedfalla. □**

CD

"Jeg hviler i nåden!"
av Elisabeth, Helge og Klas Lindhjem

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 200,- + frakt

Verda sin Frelsar

AV TORMOD VÅGEN

”Han skal frelsa folket sitt frå syndene deira”.
(Mat 1, 21)

Endeleg hadde frelse-soga si klokke slege. Tida var fullkoma, det utvalde folket og heidningverda var førebudd, og Guds son kunne koma.

I ringe kår og fattigdom kom han, men i sin grenselause kjærleik gjorde han den gjerning som ingen annan ville eller kunne gjera: Å frelsa frå synda.

Denne frelsa har to sider. Fyrst frelsa han oss frå synda si skuld. Han gjekk inn istadenfor den dødsdømde og tok straffa for all verda si skuld og bar henne bort. Då han ropa sitt ”fullført”, var denne sida ved frelsa ordna for evig. Det skal aldri meir verta gitt noko offer for synd.

”Hvor er vår synd? Hvor er vår dom?
Hvor er vår straff og last?”

Når alt tilregnet blev Guds lam –
Til korset naglet fast?”

Men frelsa inneheld noko meir. Kristus frelser også frå synda si makt. Høyr det du tapande, tvilande, motlause Guds barn. Gud kjem ikkje til deg i dag med svepe og harde ord. Mildt og kjærleg tek han deg i handa og leier deg inn til Kristus og gir deg denne store lovnad: *”Han skal frelsa folket sitt frå syndene deira”*. Du har nok synd og synder som du treng å frelsas frå. Be han syna deg dei, og ta imot den kraft som ligg i denne lovnad frå Gud sjølv. La denne mektige hand lyfta deg gjennom kvardagens sorg og gleder, freistingar og kampar.

(Fra andaktsboka ”I kongens nærleik”. 1. januar. Lunde forlag)

Det er Kristi godhet som frelser, ikke vår egen

AV HORATIUS BONAR

Min sjel, når Gud rettferdiggjør deg har det ingen betydning hvordan din godhet er. Alt som betyr noe er Hans egen Sønn's godhet. Alle mennesker, enten de har få eller mange synder, står akkurat på samme nivå i denne forbindelse. Alle synder, store eller små, synlige eller hemmelige, før eller etter dåpen, blir behandlet nøyaktig på samme måte. Der er ingen forskjell, for *”alle har syndet og fattes Guds ære”* (Rom 3,23).

Min sjel, når du vi komme til Gud må du ikke spørre om Han regner med din godhet eller godheten til noen hellige eller engler. Nei, bare etter den godhet Han har, om hvem Faderen har sagt Han har velbehag i. Du må si: “Se ikke på

meg, men på din elskede Sønn. Tenk på hva Han har gjort og fortjent, og på grunn av Hans verk og fortjeneste, må du ta imot og velsigne meg”. For du ser at Kristus Jesus på korset har gjort nok til å sikre en guddommelig god glede til selv de mest skyldige syndere på jord. Og du kan hvile trygt på denne forunderlige sannhet som er alt du trenger for å være trygg og velsignet. Hvis det ikke kan tilfredsstille deg, hva annet kan gjøre det? Hvis det som har tilfredsstilt Gud ikke lindrer din samvittighet, løfter av din byrde og bringer deg en sikker og fullkommen forsoning mellom Gud og deg, hvor vil du da se etter hjelp, eller til hvilke vil du vende deg? □

Liv og overflod i Kristus

AV HANS ERIK NISSEN

"Jeg er kommet for at de skal ha liv og ha overflod". (Joh 10,10)

Gjennom troen på Jesus er overfloden flyttet inn i ditt liv.

Gud er ikke sparsom når han gir. Døperen Johannes så Ånden dale ned over Jesus, og da han vitnet om det sa han: "For Gud gir ikke Ånden etter mål" (Joh 3, 34). Det betyr at han gir Ånden i en slik mengde at den slett ikke kan måles.

Gud venter på å få vise deg sin nåde. Får han først lov til det så gir han nåde over nåde. Det er kristne som lever et fattig kristenliv. Deres tro griper så få av ordene Gud har gitt dem. Like vel er de rike. De har del i den guddommelige natur, og eier hele den himmelske verdens åndelige velsignelse. Når man gjør det så har man nok. Da har vi overflod!

Vi kan undre oss over at et menneske kan være så utrolig rik som et Guds barn er, men like vel være så lite opptatt av det. Guds ord sier at selv om din jordiske rikdom vokser, så skal du ikke regne med den. Den kan så lett bedra ditt

hjerter. Det er helt annerledes med den overflod som Jesus gir deg. Den kan du aldri være for mye opptatt av. Den glede og stolthet som den skaper i ditt hjerte, er ikke uren så lenge ditt sinn er vendt mot giveren.

"O Jesus, åpne du mitt øye så jeg kan se hvor rik jeg er" synger Lina Sandell. Det er en god bønn. Fornuftens øye kan ikke se det, men det kan troens øye. Rikdommen i Jesus må åpenbares. Gud må sende sin Ånd og tenne lys slik at jeg kan se.

Når det skjer da blir det takk og jubel.

Gud gjør det i dag ved å minne meg om at med Jesus følger liv og overflod. Kanskje er dagen i dag ganske alminnelig, men det kan også hende at i dag trenger du særlig å høre midt i det som er vanskelig, nød eller sorg så har du overflod. Vel kan tankene og følelsene protestere, men troen seirer over all motgang når du holder deg til Ordet.

Du har liv. Du har overflod.

(Oversatt fra dansk) □

Israel i Bibelens lys

AV PER HAAKONSEN

Det er alltid en velsignelse å kunne se Israel i Bibelens lys, og la Bibelen styre våre tanker. Alt for ofte er det slik at vi lar politikken bestemme. Da kan hjertene lett bli urolige, og vi vet ikke riktig hva vi skal tro. Men når vi åpner vår Bibel, slipper forvirring og mismot tak. Vi kan stenge denne verden ute og glede oss over Ordet. Og det er det vi skal nå.

Israel er Guds eiendomsfolk. Det er det viktigste kjennetegnet ved dette folket. Herren velger ut Israel som sitt folk, for gjennom

det å åpenbare seg for verden. Slik var det i gammeltestamentlig tid og slik er det fremdeles. Guds utvelgelse av Israel står ved lag til alle tider. Det er utvalgt fra evighet og til evighet.

Ja, ikke bare det. Israels utvelgelse fortsetter inn i evigheten. I Johannes åpenbaring leser vi at navnene på Israels tolv stammer er skrevet på portene i det nye Jerusalem, og navnene på de tolv apostler er skrevet på byens mur. Ikke noe annet folk har en slik særstilling – det være

seg i tid eller i evighet. Israels stilling som et Guds redskap, skal minnes for alle tider.

Men nettopp dette er det store anstøt for mange. Israels særstilling blant folkeslagene provoserer menneskene. Og da må vi begynne med å si et ord om antisemittismen blant oss.

1. Antisemittisme

Det er nettopp utvelgelsen av Israel som har vært og fremdeles er årsak til den anti-semittisme som vi har vært vitne til opp gjennom historien. Det gjelder både i gammel- og nytestamentlig tid, og ikke minst gjelder det i vår egen tid. Israel hates av nesten alle. Til alle tider har Israel vært hatet av araberne, Ismael og Esaus etterkommere. De er også hatet av den sekulære verden: For hvorfor skulle jødene ha et fortrinn fremfor alle andre folkeslag? At noen skulle være spesielt utvalgt til å tjene Gud, blir en utålelig tanke for svært mange.

Dypest sett er fiendskapen mot Israel en åndskamp. Det er ikke primært Israel som er skyteskiven, men han som har utvalgt Israel. Det er Gudshatet som kommer utilslørt til syne i hatet mot jødene. Jødernes eksistens minner oss om den levende Gud, og det kan vi myndige og selvstendige mennesker ikke rå med. Like lite som vi mennesker kan tåle en Gud som vi må bøye oss for, like lite kan vi tåle at et folk skulle være spesielt utvalgt til å tjene ham. Kjernen i antisemittismen er menneskets Gudsopprør. Det er dette Israel får føle på kroppen.

Det vil aldri komme en dag da antisemittismen opphører. Israel kan rett nok bli mer respektert enn de er i dag, men det vil aldri bli akseptert. Det er en konsekvens av utvelgelsen.

Den jødiske forfatter Yehuda Avner forteller om en bibeltid hjemme hos daværende statsminister Menachem Begin. Begin trakk frem et ord i 4 Mosebok kapittel 23 der det står å lese ifølge den hebraiske grunnteksten: *"dette er et folk som skal bo alene og som ikke skal bli regnet blant nasjonene."*

Bibelordet er en profeti som tilkjennegir Israels særstilling. Israel vil aldri bli regnet som én blant mange nasjoner. Israel vil være evig

anomal blant nasjonene. Bibelordet sier at Israels isolerte stilling er en guddommelig bestemmelse.

I sin tid antok sionistene at om bare jødene fikk sin egen stat og kunne styre seg selv, ville antisemittismen opphøre. De antok at problemet var den uro det jødiske nærvær skapte blant de folk de var spredt iblant. En egen stat ville løse dette problemet. Det var en feilslutning. Den jødiske stat skulle vise seg å bli like forfulgt som jøden selv.

Begin oppsummerte bibeltimen med å si at hvis vi (jøder) ikke lever for oss selv, vil vi opphøre å eksistere. Han så altså at det var en guddommelig bestemmelse at jødene skulle leve isolert og ikke være som alle andre folk. Det var på ingen måte noe mål å bli som alle de andre.

Dessverre er det få, trolig ingen, israelske toppolitikere som opp gjennom årene har hatt Menachem Begins bibelske innsikt. Og det er noe av den tragedie som hefter ved det jødiske folk – at de egentlig ikke forstår sin egen situasjon.

2. Tilbake til utvelgelsen

Utvelgelsen består i at Abraham får tre løfter: Det er landløftet, ætteløfte og velsignelsen. Vi leser om dette i 1 Mosebok 12.

Abraham får beskjed om å dra ut fra Ur i Kaldea til det landet som Herren ville vise ham. Det er Kana'ans land. Da han kom til Sikem, dagens Nablus, åpenbarer Herren seg for Abraham med ordene: *"Din ætt vil jeg gi dette landet"*. Landløftet går igjen som en rød tråd gjennom hele Det gamle testamentet.

Det andre løftet Abraham får er ætteløftet: *"Jeg vil gjøre deg til et stort folk."* Abraham ble stamfar til Israel som folk, men fremfor alt ble han stamfar til alle troens folk. Vi har alle Abraham som far.

Det tredje løftet er velsignelsen. Det er igjen tre-delt. Herren vil velsigne Abraham selv og gjøre hans navn stort. Men samtidig skal han bli til en velsignelse. Det peker ut over Abraham. Fra hans slekt skal det utgå en særskilt velsignelse. Det er et løfte som peker frem mot Messias. I ham skal alle jordens slekter velsignes, sier Guds ord. Endelig inneholder velsignelsen et løfte og en

advarsel: *"Jeg vil velsigne dem som velsigner deg, og den som forbanner deg, vil jeg forbanne."*

Det er altså ikke likegyldig hvordan vi stiller oss til Israel. Den som går i rette med Israel kommer under Guds vrede, det vil si Guds straff. Men den som velsigner Israel får del i Guds velsignelse. Det Herren med dette sier, er at han vil bevare dette folket. Ikke noen makter eller krefter skal kunne ødelegge det folk han har utvalgt. Som det eneste folkeslag i verden, er det under Guds særskilte beskyttelse.

Disse tre løftene blir gjentatt gjennom hele 1 Mosebok, også for patriarkene Isak og Jakob. Med denne utvelgelsen legger Herren grunnlaget for hele sin frelseshistorie. Israel som folk og Guds frelse til alle mennesker, henger uløselig sammen. Herren gjør seg avhengig av dette folket. Israel blir Guds umistelige tjener.

3. En nådepakt

Den pakt som Gud inngår med Abraham er en nådepakt. Det må vi merke oss. Det er en ensidig pakt der Gud ikke forplikter andre enn seg selv. Den kan med andre ord ikke gjøres ugyldig. For det er ikke noe Abraham skal gjøre eller være for at paktens gyldighet skal beholde sin gyldighet. Det er med andre ord ingen tosidig pakt. Paktens gyldighet er ikke avhengig av at begge parter oppfyller sine forpliktelser.

Det forhold at Gud ikke forplikter andre enn seg selv, betyr at uansett hva Abraham og hans slekt gjør eller ikke gjør, så rokker ikke det ved paktens gyldighet. Dette gjelder selvsagt også landløftet som er en del av paktens. Så lenge Israel er Guds utvalgte folk, og det vil det jo alltid være, gjelder også løftet om at Kana'ans land tilhører Israel. Landløftet er en del av utvelgelsen.

Land til Israel er en omstridt sak i vår tid, men det er det ikke i Bibelen. Moses fikk se inn over Kana'ans land fra en fjelltopp i dagens Jordan. Det han så var området mellom elven Jordan og Middelhavet. Det har til alle tider vært regnet som Israels kjerneland. Til det hører selvsagt også Judea og Samaria, det som engelskmennene valgte å kalle for Vestbredden, altså landet vest for Jordan.

Så har vi andre steder i Bibelen som sier at Israels land strekker seg helt til Eufrat. Det er Eufrat i nord, det vil si dagens Syria. Grensen i øst omfatter store deler av det som i dag er Jordan. Under kong David og kong Salomo var dette området under Israels kontroll. Det vil si at det var områder som måtte svare skatt til Israel, men uten å tilhøre selve kjernelandet Israel.

Poenget her er at landet tilhører Israel i kraft av utvelgelsen og de mange løfter vi finner i Det gamle testamentet. Det går ikke an å si at disse løftene ikke gjelder i nytestamentlig tid, slik vi ofte hører. Både i evangeliene og i Paulus sine brev blir det vist til Abrahamsløftene eller til paktene, det vil si paktene med Abraham, Isak og Jakob. Om ikke annet inneholder Det nye testamentet en meget klar indirekte bekreftelse på landløftet.

En av de mange innvendingene fra teologisk hold mot landløftene, går ut på at de ikke er bekreftet i Det nye testamentet. Men hvorfor skal de det?

Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja til evig tid (Heb 13.8). Det er den samme Kristus som taler i Det gamle testamentet, som åpenbarer seg i Det nye. At løftene må bekreftes i Det nye testamentet for å stå ved lag, er jo en tankegang som forutsetter at Det gamle testamentet nærmest er blitt avløst av Det nye. At Det nye representerer noe kvalitativt nytt i forhold til Det gamle. Det er det Aksel Valen Sendstad noe sarkastisk har kalt for en teologisk utviklingslære.

Andre mener at landløftene må forstås i sin åndelige betydning. Den linjen har en lang tradisjon på Menighetsfakultet. Men det er ikke vårt tema i kveld.

Innvendingene mot å ta løftene i Det gamle testamentet bokstavelig, dreier seg dypest sett ikke om Israel og landløftene, men om bibelsyn, hvorledes vi leser og forstår Bibelen. Det er ikke å legge skjul på at det kan være en av grunn mellom fagfolk og lekfolk i den måten vi leser Det gamle testamentet på.

4. Utvelgelsen går som nevnt videre gjennom Abrahams slekt, ledd for ledd.

Først Isak, så Jakob og dernest Jakobs sønner. Og gjennom Jakobs sønner oppstår da Israel som folk.

I denne utvelgelsesprosessen er det to bevegelser som går parallelt: utvelgelse og forkastelse. Vi skal se litt på det.

Abraham hadde to sønner. Den ene, Ismael, fikk han med trellkvinnen Hagar. Den andre, Isak, fikk han med sin kone Sara. Ismael ble drevet ut av leiren, mens Isak ble utvalgt. *"For i Isak skal det nevnes deg en ætt"*, lød Herrens ord til Abraham. (1 Mos 21,12). Av Isaks to sønner ble Jakob utvalgt og Esau forkastet. Fra Jakobs 12 sønner fremstår Israel som folk. Altså utvelgelse og forkastelse innenfor en og samme familie.

Utvelgelsen av Israel som folk, skal tjene en rekke hensikter. Den viktigste var å forberede Menneskesønnens komme. Det skulle skje ved at Juda stamme ble utvalgt og innenfor den, Davids hus.

Hva så med de som ble forkastet: Ismael og Esau?

At de er forkastet innebærer ikke at de er utelukket fra frelsen. Men de er utelukket fra å føre Guds frelsesåpenbaring videre. Ismael blir også velsignet og får et løfte om at Herren vil gjøre ham til et stort folk. Men pakten og frelseslinjen ble ført videre gjennom Isak og Jakob. Det er disse som blir bærere av Guds historiske frelsesplan.

Ismael og Esau blir stamfedre til den arabiske befolkning, og her skjer det en forherdelse mot evangeliet. Det ble et fiendskap både mellom jøder og arabere som folkeslag. Disse sokner til hver sin religion, islam og jødedom.

Det er interessant å se at det fiendskapet vi ser i dag, har røtter helt tilbake til Bibelens første bok. Ismael, trellkvinnens sønn, spottet Isak, og Esau la sin bror Jakob for hat. Fiendskapet mellom Israel og den arabiske verden, har altså sitt utgangspunkt i utvelgelsen og folkeslagenes opprinnelse.

Øivind Andersen sier at fiendskapet mellom jøder og arabere er uopprettelig, og det kommer aldri til å forsvinne. ("Hva med Israel" s. 24) Den samme konklusjon trekker den israelske historik-

eren Benny Morris, som er mest kjent for sin bok om frigjøringskrigen i 1948. Han peker på religionen som den egentlige årsak til fiendskapet. Det har ført til et uforenelig motsetningsforhold, sier han.

Vi har med andre ord å gjøre med en konflikt som ikke kan løses på noen annen måte enn at den ene hersker over den andre. Og det var nøyaktig det velsignelsen til Jakob gikk ut på: *"Vær herre over dine brødre, og måtte din mors sønner bøye seg ned for deg."* (1 Mos 27,29) Fiendskapet mellom jøder og arabere er teologisk og historisk betinget. Det vil aldri opphøre.

5. Gud samler sitt folk i fedrenes land

At Gud samler sitt folk i fedrenes land er noe av det største som har skjedd i dette folkets historie

Dette er profetert i Skriften, men altså i vår tid skjer det. Etter to tusen år i eksil er jødene begynt å vende tilbake til sitt hjemland.

Det skjer noe som er besluttet i Guds råd. Og da må vi si noen ord om det vi kan kalle en kristen historieforståelse.

Det å ha et historiesyn innebærer at vi prøver å se den indre sammenheng i historien. Altså: Finnes det en indre sammenheng og mening i det som skjer, eller er alt bare tilfeldigheter?

Et kristelig historiesyn har som kjerne å erkjenne Kristus og hans makt og vilje i historien. Vi tror på en Gud, som etter sitt evige råd, styrer historiens gang. Innholdet i dette rådet er synd og nåde, dom og frelse, forkastelse og antakelse.

Den dom som rammet Israel etter at de korsfestet sin Messias, resulterte i straff og adspredelse. På en måte ble Israel en forkastet slekt. Men Herrens vrede varer ikke til evig tid. *"For ikke til evig tid går jeg i rette, og ikke for alle tider er jeg vred."* (Jes 57,16) Tiden synes å ha en sonende virkning, for Herren *"gjemmer ikke på vrede for evig"*. (Sal 103,8)

I og med at Herren på nytt samler sitt folk, er vi over i antakelsens fase. Han samler sitt folk for å gjøre noe nytt. Alt skjer til sin tid.

Et kristelig historiesyn består i å finne analogien i det som skjer. Da kan vi bedre forstå Guds finger i historien. Vi må finne paralleller til tidligere tiders

hendelser. For alt som skjer er innbyrdes analogt, for det skjer egentlig aldri noe virkelig nytt under solen. Det som skjer, har også skjedd før. Det er bare tiden og omstendighetene som forandrer seg. Oppgaven for en kristelig historieforståelse blir derfor å finne parallellene, likhetene med tidligere tiders hendelser.

6. Jødernes tilbakevending

Jødernes tilbakevending av i dag har sin åpenbare parallell i den første innvandring til Kana'ans land på 1400 tallet før Kristus

På samme måte som Josva ledet folket inn i det lovede land, vandrer jødene av i dag på nytt inn i det land som Herren har gitt dem.

En annen åpenbar likhet er at det landet som jødene første gang kom inn i, var bebodd. Bibelen lister opp en lang rekke folkeslag som bodde i Kana'ans land. Det var Guds vilje at alle disse folkeslag skulle drives bort. Det leser vi om både i Mosebøkene, Josvas bok og i de historiske bøker forøvrig.

På samme måte var Palestina bebodd da jødernes innvandring for alvor tok til på slutten av 1800 - tallet. I henhold til tyrkiske kilder bodde det i overkant av 500 000 mennesker i Palestina, hovedsakelig arabere.

Jødene kjøpte opp jord, drev landbruk og kom i konkurranse med araberne, som sterkt mislikte deres nærvær. Allerede i 1891 ble den jødiske innvandring innklaget til sultanen i Konstantinopel.

En fordrivelse, om vi skal bruke det uttrykket, kom først med krigene i 1948, 1967 og 1973. Men "fordrivelsen" hadde sin hovedforklaring i at araberne flyktet for å unngå krigshandlinger. Men virkningen var den samme som på Josvas tid, den innfødte befolkning flyktet til fordel for jødiske bosettere.

Den åpenbare historiske parallellen er: Erobring og fordrivelse.

Men det er en åpenbar parallell til: På samme måte som Gud forherdet kanaaneernes hjerter, har han i dag forherdet arabernes hjerter. Vi leser i Josva 11,30 at "*Herren laget det så at de forherdet sitt hjerte og dro ut i krig mot Israel.*"

Herren forherdet kanaaneernes hjerter på samme måte som han i sin tid forherdet Faraos hjerte. På den måten ødelegger han Israels fiender samtidig som han skaper en åpning for sitt folk.

Er det noe som slår en i dag når en ser på palestinerne, så er det nettopp deres uforsonlige holdning. De er besatt av en tanke, hive jødene på sjøen. Det er ingen arabisk leder som er i stand til å akseptere en jødisk stat. Parolen er at jødene må bort. På denne måten gjentar historien seg, araberne ødelegger seg selv gjennom et forstenet hat mot jødene.

Vi må hente inn et moment til. Gud åpenbarer seg i historien gjennom Lov og Evangelium. Dette er de grunnkreftene Gud bruker i sin verdensstyrelse. Loven er et uttrykk for Guds dom, evangeliet for Guds nåde.

Når Herren drev de kanaaneiske folkeslag ut under den første innvandringen, var det fordi de hadde oppfylt sitt ondskaps mål. Herren drev dem ut på grunn av deres ugudelighet. (1Mos 15,16 og 5 Mos 9,5). Her er det Guds domskrefter som er i sving. Men med dette åpner Herren for jødernes innvandring. Det er Guds nådekrefter.

Den samme parallellen kan vi trekke i dag. Araberne mister sitt land på grunn av ugudelighet og ondskap (islam). De er kommet under Guds dom. Men på nytt åpner dette for jødisk innvandring. Det er Guds nådehandling.

Det som har skjedd før, gjentar seg i dag. I likhet med kanaaneerne mister araberne sitt land på grunn av ugudelighet. Israel får land som en Guds frelseshandling. Ut fra Guds ord kan vi si at innvandring og fordrivelse er en Gudvillet handling. Med andre ord: Det som skjer med araberne i dag, er ingen urettferdig hendelse sett med Guds øyne.

7. Vårt ståsted er Bibelen

Så vet vi at dette kan falle mange tungt for brystet. Men det har ingenting med saken å gjøre. Vårt ståsted er Bibelen, ikke politikken og heller ikke en humanetisk tenkning.

Da Gro Wenske høsten 2014 presenterte en tilsvarende konklusjon, ble det et ramaskrik,

også i den kristne dagspressen. I humanitetens navn gikk det ikke an å ha slike meninger, het det.

På samme måte som vi har gjort her, trakk Gro parallellen mellom dagens situasjon og jødernes innvandring i Kana'an. Hennes konklusjon var at de arabere som ikke ville leve fredelig sammen med jødene i Israel, måtte kastes ut av landet. Dette var jo en mild parallellføring i forhold til den ordre Josva i sin tid fikk.

Avisen Vårt land slo fast at Gro hadde gitt hatet et ansikt. Dagen mente på lederplass at Gro hadde tatt til ordet for etnisk rensing og tok avstand fra det de mente var voldsretorikk.

Vi må spørre oss selv: Hvorfor denne voldsomme reaksjonen på en artikkel som var så bibelsk velfundert?

En ting er at mange kristne ikke leser i sin Bibel og er fremmed overfor en bibelsk tankegang. Det er en åpenbar forklaring. Men mange kristne er også fanget av en humanistisk tankegang. De tar det, som den største selvfølge, at humanisme og kristendom er to sider ved samme sak. Det må vi si et ord om ettersom dette er et fenomen som stadig brer om seg.

8. Mange har formet Gudskikkelsen i sitt eget bilde

Når så mange står fremmed overfor Guds åpenbarings-historie, er det fordi vi har formet Gudskikkelsen i vårt eget bilde

Gud er en barmhjertig og nådig Gud. Det er sant. Men i dette gudsbildet har vil lagt inn rent menneskelige egenskaper. Vi tror at Gud er som oss, og utstyres Gud med de samme egenskaper som vi selv har.

Bibelen advarer mot dette: *"For deres tanker er ikke mine tanker og deres veier er ikke mine veier"* leser vi hos Jesaja 55,8.

Tenker vi som verden tenker, forblir Guds åpenbaringshistorie en lukket bok. Det er en av grunn mellom de forestillinger vi mennesker gjør oss, og de tanker som tenkes i Guds råd. Humaniteten og fornuften og den menneskelige moral kan ikke fatte Gud og hans rettferdighet.

"For som himmelen er høyere enn jorden, slik er mine veier høyere enn deres veier, og mine tanker høyere enn deres tanker."

Og i 1 Kor 3, 20 leser vi: *"Herren kjenner de vises tanker og vet at de er tomhet"*.

Det å tegne Gud i vårt eget bilde, kaller Bibelen for dårskap.

Nå er det ikke bare mangel på bibelinnsikt som gjør seg gjeldende i blant oss. Mange kristne ledere innser at det er blitt for stor avstand mellom Bibelen og de verdier som gjør seg gjeldende i det norske samfunn. Det tvinger frem et valg og da blir Bibelen den tapende part. Det bibelske gudsbildet velges bort til fordel for et humanistisk gudsbilde.

Kirken forlater sitt tradisjonelle budskap og erstatter det med noe som likner. Og det som likner, er noe alle mennesker kan gi sin tilslutning til, humanistiske verdier. Resultatet blir et ramaskrik når noen prøver å tenke bibelsk.

9. Tilbake til jødernes innvandring

Vi skal ta dette et skritt videre. Jeg tenker da på jødernes erobringer under seksdagerskrigen i 1967 og Yom Kippur-krigen i 1973. Ved disse to krigene kom Israels kjerneland under full israelsk kontroll. En skulle da tro at glede og takknemlighet fylte jødernes hjerter. Men israelerne var forskrekket over sin egen suksess og ønsket å levere mesteparten av det erobrede land tilbake.

Men det var lettere sagt enn gjort. Araberne ville verken ha fred eller forhandlinger. De ville ha alt det tapte tilbake.

Hvis vi nå prøver å jevnføre disse to krigene med de kriger Israel førte i gammel-testamentlig-tid, er det heller ikke her vanskelig å finne gode paralleller. I Det gamle testamentet finner vi mange eksempler på at det er Herren som fører Israels kriger. Slik må det også være, fordi Israel er Guds folk, og dette folket måtte bevares fra utsluttelse for å kunne utføre sin frelseshistoriske oppgave. På den måten blir Israels fiender også Herrens fiender.

Blant de mest kjente av disse krigene er nettopp de krigene som førte til erobringen av Kana'an. De skjedde på Herrens uttrykkelige ordre. Det er

Herren som i sin makt erobrer landet for Israel. Mest kjent er erobringen av Jeriko, der Herren gir detaljerte forordninger. Det skal ikke være tvil om at det er Herren som gir Jeriko til Josva. Vi leser om dette i Josvas bok med klare paralleller i 5 Mos 7.

Herren går med sitt folk i striden. Han er Gud for Israels fylkinger, står det i 1 Sam 17,45. Det er ikke for ingenting at hans navn er *"hærskarenes Gud"*.

Vi har mange andre klare eksempler på dette som Gideons kamp mot medianittene, og Samsons kamp mot filistrene. Vi leser om dette i Dommernes bok. Ikke minst har vi Davids kamp mot Goliat. Den som spotter Israel, slik Goliat gjorde, spotter i virkeligheten den levende Gud.

Vi kan ta med utfrielsen fra Egypt. Hele utfrielsen og egypternes forfølgelse er regissert av historiens og allmaktens Gud.

Som vi vet, lot Herren hele Egypts hær drukne i Sivsjøen. Israel på sin side kunne juble og takke. Dette var Herrens kamp. Israel var redusert til statister.

Når Herren i dag samler sitt folk, er det selvsagt for at dette folket skal fortsette sin frelshistoriske gjerning. Da er det også selvsagt at Herren bevarer sitt folk på samme måte som han bevarte det i gammeltestamentlig tid. Er Israel fremdeles å forstå som Guds folk, strider Herren for det også i dag. Krigene i 1967 og 1973 må sees i dette lys. Også disse var Herrens kriger.

10. Motargument fra fagteologisk hold

Før vi forlater vår måte å forstå Israel på, ved å finne analogier i historien, må vi ta med motargumentene fra fagteologisk hold. De har et hav av innvendinger. Vi skal ta med to av dem.

For det første vil de si at i Det gamle testamentet finner vi krigens Gud, selvsagt også kjærlighetens Gud, men først og fremst krigens Gud. I Det nye testamentet finner vi kun kjærlighetens Gud. Her legges vekten på kjærligheten mellom Gud og mennesker.

Denne forskjell betyr at de fortellingene vi finner i Det gamle testamentet, spesielt når det gjelder Israels innvandring i Kanaan, ikke kan

overføres til nytestamentlig tid. De hellige kriger som vi finner i GT, begrenser seg til den tidligste fase i jødernes historie og har ingen overføringsverdi til vår tid.

Vi har allerede nevnt at det går ikke an å operere med to Gudsbilder. Gud er selvsagt den samme gjennom hele frelseshistorien (Sal 102,28). Det er ingen forandring hos Gud (Mal 3,6). *"Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja til evig tid"*, leste vi. At guddommen skulle forandre karakter i nytestamentlig tid, må vi bestemt avvise.

Et annet teologisk grep er å åndeliggjøre tekstene i Det gamle testamente. De må omtolkes i lys av Det nye testamentet, sies det. Krigene må forstås som metaforer på kampen mellom det gode og onde i tilværelsen. Med nytestamentlige øyne er krig ikke lenger krig i ordets egentlige forstand, men et bilde på den verdslige åndsmakt som den kristne kirke blir møtt med.

For vår del vil vi minne om at den *"Hele Skrift er innblest av Gud."* Jesus underviste sine disipler i Det gamle testamentet både før og etter sin oppstandelse. Vi har ingen holdepunkter for å tro at Jesus i sin undervisning eller disiplene i sin lære, åndeliggjør tekstene i GT. Det er et vilkårlig teologisk grep.

11. Herren ga Israel landet tilbake

Før vi helt forlater dette punktet om Israel og landet, er det enda en ting til å si.

Herren stred for Israel og ga dem landet tilbake. Men jødene takket nei, og det var ikke pent. Det var sant og si ganske utakknemlig, men det gjenspeiler den åndelige situasjon i Israel. Helt frem til 1977 var Israel styrt av Arbeiderpartiet. Deres ledere var gjennomsyret av en sosialistisk tankegang. Bibel og religion var ikke deres domene. Følgelig var det heller ikke plass for en *"overnaturlig"* forklaring som at krigene i 1967 og 1973 var Herrens kriger, og at de seiret takket være ham.

At Israels seier i 1967 kom overraskende på jødene er forståelig. Derfor gir Herren dem en ny mulighet med krigen i 1973. Men når jødene for annen gang takker nei, blir de rammet av Herrens

vrede. Herren svarer med å la Israels fiender ramme landet gjennom terror. Parallellen til GT er igjen åpenbar.

I første del av Dommernes bok er det glimrende illustrert hvorledes Israels ulydighet fører til at Herren lar Israels fiender falle inn i landet. Israel ville ikke høre Guds ord, og de omkringliggende folkeslag og stammer blir "brodder i sidene" på Israel, leser vi.

Parallellen til dagens situasjon er slående. Heller ikke i dag vil Israel høre Guds ord. Det er nesten like stor grad av forherdelse i Israel som i Norge. Det er en verdslig, materialistisk tankegang som rår grunnen. Og resultatet ser vi. Israels fiender plager på nytt landets befolkning.

12. Hva venter så Israel i tiden fremover sett med bibelske øyne?

Det som ligger foran oss er jødernes omvendelse. At jødene skal omvende seg i de siste dager, er massivt profetert både i Det gamle og Nye testamentet. Jødene skal som folk igjen bli antatt og innpodet i sitt eget oljetre, leser vi hos Paulus.

Hvorledes skal det skje?

Svaret er igjen: Krig. Det må skapes en nød blant jødene som de ikke er i stand til å komme ut av ved egen hjelp. For å vende seg til sin Gud, må de konfronteres med sin egen maktesløshet. Allerede Moses skriver at jødernes omvendelse i

de siste tider skal finne sted under stor trengsel. (5 Mos 4,30)

Sakarja skriver at alle jordens folkeslag skal samle seg til strid imot Israel, og Jerusalem skal bli en løftestein. Det minner ikke så rent lite om dagens situasjon. Men, skriver Sakarja, på den dag når dette skjer, vil Herren opplate sine øyne over Judas hus, og de skal skue opp til ham som de har gjennomstunget.

Det mest omfattende profeti om en oppmarsj mot Israel i den siste tid, finner vi hos profeten Esekiel i kapitlene 38 og 39. Det er her vi leser de kjente ord om "Gog i Magogs land, fyrsten over Ros, Mesek og Tubal" som alle drar opp mot Israel. Det interessante er navnene. For dette er alle navn på Jafets sønner. (1 Mos 10,2-3 og 1 Krøn 1,5-7.)

Jafet svarer til det som vi kaller for de indoeuropeiske folkeslag. Det er folk som hadde sitt utgangspunkt i Europa, Russland og India. At Jafets sønner har fått en så fremtredende plass, er tankevekkende. For det er jo nettopp vi i Europa som er Jafets sønner. Det er i Europa at de største jødeforfølgelsene har funnet sted opp gjennom historien. Det er her jødene har opplevd sitt Holocaust. Det er her antisemittismen på nytt har reist sitt hode.

Med utgangspunkt i Esekiel, og profeter som Joel og Sakarja, kan vi si at det bærer mot et

Vi ønsker å gi deg

åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Troforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer

Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)

Tegn 2018-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og 6 for 2017, samt CD-en "Himmellengt" med sanger skrevet av Olav Fjermedal.

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 67
4349 Bryne

Betales med giroblankett som følger med første tilsendte blad.

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

endetidsslag der Israels fiender prøver å utrydde jødene. Bibeltekstene tyder på at de europeiske land vil få en sentral plass i dette slaget.

Så vet vi alle hvorledes dette går. Herren vil la *"ild og svovel"* regne ned over de mange folkeslag som har samlet seg til krig mot Israel. På den måten vil han åpenbare sitt navn, ikke bare på Israel, men for en hel verden. Herrens omsorg for sitt folk blir et vitnesbyrd for alle mennesker

13. Til slutt

Den vei som Israel har gått og fortsatt vil måtte gå, er lidelsens vei. Israel er i denne verdens øyne et forkastet folk, gjenstand for verdens hån og spott. Slik må det også være. De eller den som er utvalgt av Gud, vil alltid være gjenstand for forfølgelse. Det være seg jøder eller kristne.

I 1 Kor 1 ber Paulus menigheten om å være oppmerksom på sitt kall. Han skriver at det som er dårlig i verden, det som er svakt i verden, det som er lavt i verden og det som er ringeaktet, det som ingenting er, det utvalgte Gud seg.

Dette er ord som fremfor alt passer på det jødiske folk.

Som en rød tråd gjennom hele Det gamle testamentet, heter det at Israel skal bli til en forbanelse og til spott blant alle jordens folkeslag (5 Mos 28; Jer 44).

Slik har det da også gått.

Så kan en lure på: Hvorfor det må være sånn? Ja, hvorfor må jødene være det minste og mest foraktede av alle folkeslag?

Gud plasserer jødene nederst eller lavest fordi Guds frelsesverk gjelder alle mennesker, også de minste og mest uanselige. Ja, kanskje aller mest dem. Også dem som ingenting er, er gjenstand for Guds omsorg.

"I det høye og hellige bor jeg, og hos den som er sønderknust og nedbøyd i ånden,..."

(Jes 57,15)

Jødefolkets skjebne er et uttrykk for dette. Dette folket er det minste i Guds rike, og Guds kjærlighet omfatter nettopp dem som ingenting er.

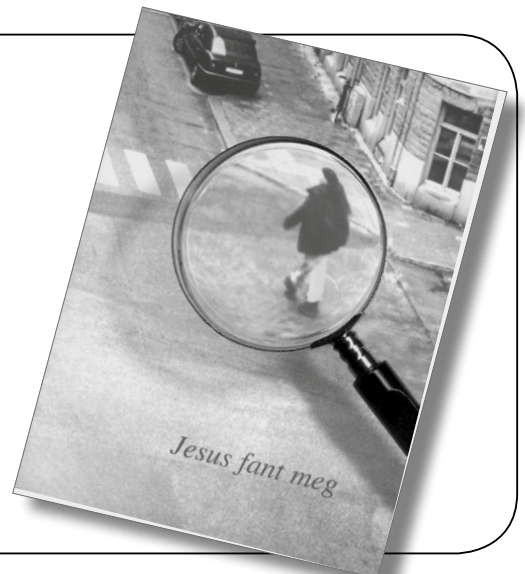
Jødene er ganske ufrivillige blitt bærere av Jesus Kristi kors. Det var ingen som spurte dem. Ingen som ba om deres samtykke. De ble bare ganske enkelt utpekt i Guds råd. For dette har de ikke høstet annet enn lidelse.

I likhet med Kristus selv er jødene, Guds lidende tjener. Jesus lider for våre synders skyld. Israel lider for at de gjennom sin utvelgelse skal vitne om Guds frelsesvilje.

Jødene, ikke kirken, er historiens egentlige "korsbærere". □

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord
Bankkontonr. 3201.59.73713

Årskontingenten

Ett år har gått, og vi ser fram mot et nytt nådeår fra Herren.
Vi vet ikke hva det vil bringe til hver enkelt av oss, men Herren er god og hans miskunnhet varer til evig tid.
Vi i redaksjonen vil først og fremst takke Herren for året som snart er omme.
Takk for forbønn, omsorg og gaver til bladet i året som snart er slutt.
Vi håper dere setter pris på det og fortsatt ønsker å få det tilsendt.
I dette nummer finner du en giroblankett. Den vil minne deg om at det er tid til å fornye ditt abonnement for 2018.

Gaveabonnement

Kanskje du tenker på å gi bladet til slekt eller venner! Da kan du gjerne skrive til oss og oppgi navn og adresse til den/dem du ønsker å gi et årsabonnement til.
Alle nye abonnenter for 2018 får nr 5 og 6/2017 + CD-en "Himmellengt" med sanger skrevet av Olav Fjermedal.
Gironummer finner du på side 1 i bladet.
Velkommen som ny abonnent på Bibelsk Tro!

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Axel Remme

Født 1930 i Bø i Vesterålen. Utdannet tømmermann. Indremisjonens 2-årige bibelskole i Oslo 1955-1957. Har vært ungdoms-, lands- og kretssekretær i Den Indre Sjomannsmisjon (DISM). Klokker i Vennesla, Kristiansand. 1989-1997 generalsekretær i DISM. Nå frivillig forkynter.

Gunnar Holth

Født 1946 i Råde. Oslo off. lærerskole 1966-69. Kristendom grunnfag ved NLA 1969-70. Lærer/husfar ved Fjellhaug skoler og studentheim 1970-73. Lærer ved Skjevik ungdomsskole, Molde, 1973-86. Medlem av NLMs hovedstyre 1976-82. Har vært ansatt ved Vågsetra skole, Molde. Gunnar Holth er nå pensjonist.

Claus L. Munk

Født 1948 på Bornholm, Danmark. Fjellhaug misjonsskole 1971-1975.

Landsungdoms-sekretær i Luthersk Mission i 14 år. Forlagsjef i Luthersk Mission i 12 år. Forlagsredaktør i seks år. Dessuten har han vært lærer i 22 år på Luthersk Missions misjonsskole i Hillerød og senere i København til utdanning av misjonærer.

Kjell Dahlene

Født 1944 i Porsgrunn. Har vært forkynter, ungdomsarbeider, områdesekretær og bysekretær. Lærer/rektør ved Fjellheim bibelskole 1984-87 og 1994-95. Nå fritidsforkynter.

Per Gustafsson

Født 1951 i Linköping, Sverige. Predikant i ulike sammenhenger fra 1986. Teologiske studier i Lund 1988-1992. Arbeidet i næringsmiddelhandel og møbelindustrien. Nå arbeider han som pleier. Medlem av Sydöstra Smålands Lutherska Församling.

Dr. Horatius Bonar

1808-1889 Skotsk prest og salmedikter

Hans Erik Nissen (1938-2016)

Cand.theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København 1966 -70. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970-2003..

Per Haakonsen

Født i Bergen i 1942. Magister i statsvitenskap fra Universitetet i Oslo. Mellomfag i kristendom fra Menighetsfakultetet. Yrkespraksis fra Forsvarsdepartementet, Landbruks-departementet og kommunal forvaltning. Kontorsjef ved Norges Landbruks-høgskole. Nå forfatter og foredragsholder på heltid. Utgitt tre bøker om Israel.

Karl Martiniussen

(1890-1965) Bishop og forfatter.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	03. des.	11.00	Arthur Salte
Onsdag	06. des.	19.30	Bibelgruppe
Søndag	10. des.	11.00	Lorents Nord-Varhaug. Nattverd
Søndag	17. des.	11.00	Samemisjonen

Møter i januar 2018

Onsdag	03.jan.	19.30	Bibelgruppe
Søndag	07. jan.	11.00	Bernhard Sunde
Søndag	14. jan.	11.00	Oddvar Dahl
Søndag	21. jan.	11.00	Otto Jakobsen
Onsdag	24. jan.	19.00	Gordon Tobiassen, Ordet og Israel
Søndag	28. jan.	11.00	Steinar Malmin

På nettstedet www.begynn.no finner du alltid oppdatert møteoversikt!

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

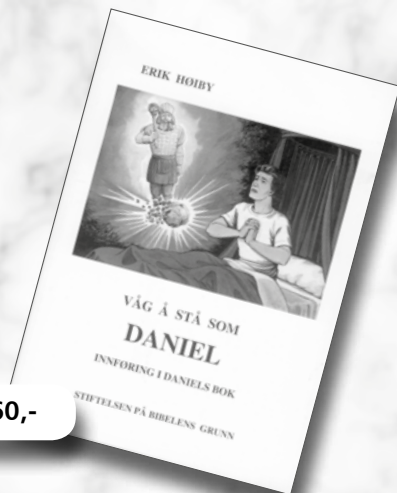
Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høyby.

Kr 160,-

Jesus er veien til himmelen

CD med sang av Unge Røster fra Namsos.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

Ordet ble kjød

Av Karl Marthinussen

Kan synges på nr 913 i Sangboken:

- Lov og takk og evig ære

Eller på nr 920:

Skriv deg, Jesus, på mitt hjerte

*Under over alle under:
Himlens konge kledd i kjød.
Englers visdom ei utgrunner
Sønnen ifra evighet,
Ett med Ham i salighet,
Skal fornedret blant oss være
Uten guddomsglans og ære.*

*Se, i stallens mørke hviler
Han som bærer verden all.
Her Guds faderansikt smiler
Mot en slekt i synd og fall.
Vise menn og hyrder her
Kommer himlen like nær.
Her i verdens vinter kommer
Livets sol og lyse sommer.*

*Her er salighet å finne
Midt i tidens natt og nød.
Her er overflod å vinne,
Sei'r i strid, og liv i død.
Mørke stall og krybbe trang
Rommer trøst for all vår tvang.
Den som her vil ydmyk knele
Skal med Barnet liv få dele.*

*Ja, vi kommer, Jesus kjære,
Med vårt hjertes tunge bør,
Ti du kom for selv å bære
Hva vi ikke bære tør.
All vår fattigdom du ser,
Og vi eier intet mer.
Gi oss freden, gi oss striden,
Gi oss himlen her og siden.*

(Fra "Forventning og Vår". Nomi forlag)

